Ιστορίες ενός Μπάρμαν (1)

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.
Ή ο μπάρμαν θα μας λέει καμιά ιστορία…

Ο Μπάρμαν

Ανοιξε ξεκλειδώνοντας τη βαρια ξυλινη πορτα του μαγαζιου…
Γυρισε την ταμπελιτσα που εγραφε κλειστο στην άλλη πλευρα.
Ανοιχτο.
Ηταν νωρις ακομα.
Επρεπε να τακτοποιησει το μαγαζι.
Να ετοιμασει τη μπαρα.
Μαλλον δεν θα εχει πολύ δουλεια σημερα, σκεφτηκε.
Τοτε του ηρθε η ιδεα να γραψει. Να γραψει για αυτά που τοσα χρονια ειχε δει, ειχε ακουσει και ειχε ζησει δουλευοντας πισω από μπαρες.
Για τους ανθρωπους της νυχτας.
θα ενδιαφερουν όμως κανεναν, σκεφτηκε.
Και επισης, γνωριζει και αυτος αυτό που γνωριζουν ολοι: οτι οι πιο πολλοι μπάρμεν λενε και πολλα ψεματα και… μαλακίες.
Αυτος όμως δεν θα εγραφε σιγουρα ψεματα.
Βεβαια αυτό θα το ηξερε μοναχα αυτος.
Οι αλλοι, ή καποιοι από τους αλλους τελος παντων, θα σκεφτονταν ότι και αυτος είναι ενας μπαρμαν σαν τους αλλους που γραφει ψεματα και λεει μαλακιες.
Όμως, η ζωη θελει ρισκα.
Το αποφασισε.
θα γραψει μικρες ιστοριες.
Μια σελιδα ενός βιβλιου η κάθε μια.
θα τις δημοσιευσει αρχικα στο περιοδικο που παλιοτερα εγραφε για αλλα πραγματα, και όταν γινουν πολλες, θα τις εκδοσει σε βιβλιο.
Χαμογελασε με αυτην του την σκεψη, και για να κλεισει η

συμφωνια με τον εαυτο του, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και το ηπιε σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Ο Θωμάς

Ανοιξε η πορτα, και ο θωμας μπηκε στο μαγαζι.
Ο θωμας είναι γυρω στα σαρανταπεντε.
Δυο χρονια τωρα, την ιδια παντα ωρα. Εφτα με εφτα και μιση το απογευμα.
Ο διαλογος ακριβως ο ιδιος:
-Καλησπερα.
-Καλησπερα θωμα.
Ο μπαρμαν του ετοιμαζει το τσαι του. Χειμωνα καλοκαιρι, τσαι.
Το παει στο τραπεζι.
-Τι κανεις θωμα;
-Καλα. Εσυ; Τι νεα;
-Ησυχα.
Μια δυο φορες μιλησαν και λιγο πιο πολυ.
Ο θωμας καποτε ειχε ανοιξει ένα ψιλικατζιδικο. Το κρατησε τρια χρονια. Δεν πηγε καλα. Το εκλεισε.
Αυτά…
Δεν ειχε κατι άλλο να πει για τη ζωη του.
Καθόταν κανα δυο ωρες σιωπηλος και επινε το τσαι.
Μετα γυρνουσε, όπως του ειπε, σπιτι.
Λιγο τηλεοραση και μετα υπνο.
Εμενε ακομα με τη μανα, τον πατερα του και δυο πιο μεγαλα αδερφια του. Μια αδερφη και έναν αδερφο.
«Ρε μπαγασα θωμα», σκεφτηκε καποιο βραδυ ο μπαρμαν να του πει, με μια διαβολικη διαθεση πειραχτηριου, «εσυ νομιζεις ότι ζεις τωρα;».
Φυσικα δεν μπορουσε να πει κατι τετοιο, και χαμογελώντας, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και αρχισε να το πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Ο Γιάννης, ο Μαρτυριάρης

Η πορτα ανοιξε και ένα ζευγαρακι ρωτησε ευγενικα αν προλαβαιναν να πιουν ένα ποτο.

Η ωρα ηταν δυο το πρωι. Κανονικα θα επρεπε να κλεισει.
Ηταν όμως ξεκουραστος και τα παιδια, εκει γυρω στα εικοσι πεντε, πολύ ευγενικες και ζωντανες παρουσιες.
«Φυσικα», απαντησε. «Μια ωρα ακομα».
Ζητησαν από μια μπυρα. Τους εβαλε και μετα για τον εαυτο του εβαλε ένα σφηνακι Τζέημσον.
Βλεποντας τον, η κοπελα ζητησε να βαλει και σε αυτους από ένα σφηνακι ιρλανδεζικο ουισκυ.
Μπούσμιλς για εκεινη και Τούλαμορ για τον φιλο της.
«Ετσι πινουμε ολοι ιρλανδεζικα ουισκυ», αστειευτηκε η κοπελα.
Του εδωσε και μια πληροφορια την οποια δεν ηξερε:
«Οι προτεσταντες πινουν Μπουσμιλς και οι καθολικοι Τουλαμορ, ή το αναποδο» ειπε η κοπελα,
«δεν θυμαμαι τωρα καλα. Αυτοι που δεν είναι ουτε το ένα ουτε το άλλο, πινουν Τζέημσον».
Το αγορι παρεμενε ευγενικα σιωπηλο και καπως σκυθρωπο.
Ο μπαρμαν απομακρυνθηκε.
Μαλλον ηταν στα χωρισματα.
Η κοπελα, ετσι καταλαβε, ηταν αυτή που ειχε αποφασισει να χωρισουν.
Σε καποια στιγμη την ακουσε να του λεει:
«Πας καλα ρε Γιαννη; Με εχεις απατησει δυο φορες, και μου το εχεις πει εσυ ο ιδιος μονος σου, και μου βαζεις εμενα χερι που πηγα ένα σινεμα με τον φιλο μου τον Νικολα;».
«Α, Γιαννακη, εισαι μαρτυριαρης», σκεφτηκε χαμογελωντας ο μπαρμαν και εβαλε άλλο ένα σφηνακι παλιο ιρλανδεζικο ουισκυ το οποιο αρχισε να πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Μια Πανέμορφη Γυναίκα

Ανοιξε η πορτα, ενώ ετοιμαζοταν να κλεισει και τακτοποιουσε καποια ποτηρια.
Η ωρα ηταν τρεις και σαραντα το πρωι.
Γυρισε καπως ξαφνιασμενος.
«Ποιος να είναι τετοια ωρα», σκεφτηκε.
Δεν πιστευε αυτό που εβλεπε. Δεν ειχε ξαναδει τοσο ομορφη γυναικα.

«Μπορω να πιω ένα ποτο;», τον ρωτησε.
Ηταν αδυνατον να πει όχι.
«Ναι, μπορεις», απαντησε στον ενικο, παρασυρμενος από ένα συναισθημα περιεργο. Ποτε δεν μιλουσε πρωτος στον ενικο.
Ζητησε να της φτιαξει ένα κοκτέιλ. Ό,τι θελει αυτός. Μα να είναι δυνατο.
Της εφτιαξε. Το ηπιε σχεδον μονορουφι. Ζητησε ένα ακομα.
Τον ρωτησε πως τον λενε. Της ειπε.
Του συστηθηκε κι αυτή. Αρχισαν να μιλανε.
Ζητησε ακομα ένα ποτο. Της εφτιαξε και εβαλε και για τον εαυτο του ένα ουισκυ με μπολικο παγο.
Συνεχισαν να μιλανε.
Η ωρα ειχε παει πεντε το πρωι.
Φορουσε ένα ομορφο φορεμα που διεγραφε το υπεροχο κορμι της.
Της ειπε, και συμφωνησε κι αυτή, ότι θα ηταν καλυτερα να κλειδωσει το μαγαζι.
Όταν αυτος κλειδωνε την πορτα, αυτή σηκωθηκε και εκλεισε τα κουρτινακια στα δυο παραθυρα.
Του ζητησε να χαμηλωσουν τα φωτα και να ανεβασει λιγο την ενταση στη μουσικη.
Το πικαπ, επαιζε μια πανεμορφη τζαζ μελωδια.
Μετα από λιγο, τα κορμια τους εσμιγαν με παθος πανω στη μπαρα.

«Ειπαμε να λέμε μονο αληθειες», του ειπε ο… αλλος του εαυτος.
«Ναι ενταξει», απαντησε ο μπαρμαν. «Τελικα όμως δεν είναι και πολύ δυσκολο να λες ψεματα» απαντησε, και γελωντας, εβαλε ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και αρχισε να το πινει σιγα-σιγα απολαμβάνοντάς το.

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…